

2023. augusztus 24, Szentségimádás

1. Elmélkedés

Amikor Jézus Fülöp Cezáreájának vidékére ért, megkérdezte tanítványaitól: „Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” Így válaszoltak: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van, aki Illésnek, Jeremiásnak vagy valamelyik másik prófétának.” Jézus most hozzájuk fordult: „Hát ti mit mondtok, ki vagyok?” Simon Péter válaszolt: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.” Erre Jézus azt mondta neki: „Boldog vagy, Simon, Jónás fia, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Én is mondom neked: Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt. Neked adom a mennyek országa kulcsait. Amit megkötsz a földön, a mennyben is meg lesz kötve, s amit feloldasz a földön, a mennyben is fel lesz oldva.” Aztán lelkére kötötte tanítványainak, ne mondják el senkinek, hogy ő a Krisztus.

Jézussal együtt mi is úton vagyunk éveken át követjük faluról faluról városra hallgatjuk szavát látjuk csodáit és lelkesedő hívó szava megérintette a szívünket nem álltunk ellen hatásának igent mondunk, felkeltünk és követtük Őt, de vajon megismertük-e őt?

Miután már hosszabb ideje együtt voltak, Jézus tanítványait kérdezi. Ő az Isten Fia a második Isteni személy aki felvette a teljes emberi természetet. Az Atya küldte, hogy a bűn által lesüllyedt emberiséget felemelje és eredeti méltóságában helyezze. De ezt nem úgy vitte végbe, hogy varázsütésre azonnal minden a helyére került, hanem ő maga is beállt a sorba, születésével megkeresztelkedésével, vándorlásával teljesen egy lett közülünk. Hatása alól senki sem tudta kivonni magát: elfogadom, vagy elutasítom. Kegyelmi ereje azonban működött és szólásra készítette azokat is, akik most még képtelenek voltak Őt befogadni. A tanítványi kört azonban melyet gondosan kiválasztott, elvezette a teljes igazságra és most mint egy családban, egy baráti körben nyíltan kérdezi őket: **Ti kinek tartotok engem?** Péter válasza megörvendezteti Jézust és itt megint egybeér isteni és emberi és a Szentlélek tölti be a szívet, az értelmet és a köztük lévő kapcsolatot. Ez tapasztalható meg az eucharishtiában, ez a bensőségesség, ez a vallomás, ez az önátadás. Hódoljunk Urunk, Megváltónk előtt! Ettől kezdve Jézus jelezni kezdte tanítványainak: Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, megölik, de harmadnap feltámad. Péter félrevonta, és szemrehányást tett neki ezekkel a szavakkal: „Isten mentsen, Uram! Ilyesmi nem történhet veled.”²³ Megfordult és rászólt: „Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatsz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak.”

2. Elmélkedés

Ezután Jézus így szólt tanítványaihoz: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztyét és kövessen. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban értem elveszíti, az megtalálja. Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatna az ember cserébe a lelkéért? Eljön ugyanis az Emberfia Atyja dicsőségében, angyalai kíséretében, és megfizet mindenkinek a tettei szerint. Bizony mondom nektek: az itt állók közül némelyek nem halnak meg, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön országában.”

A szenvedés értelmetlennek tűnik. De ezzel együtt a halál is. Ezek a bűn következményei, melyeket Isten eredeti terve szerint nem tapasztalt volna meg az ember, aki a neki adott szabadsággal nem tudott jól gazdálkodni és kísértésbe esett. A tanítványok a hosszú képzési idő alatt sem tudták felfogni, hogy mit is jelent a Messiás szenvedése: Ilyen nem történhet veled! – szól Péter Jézushoz felháborodva. És Jézus Isten eredeti elgondolását, amelyben a szenvedésnek helye volt, szóban is és saját létében is kifejti, feltárja tanítványai előtt, és most előttünk is, mert **minden szentmisében az ő szenvedését és halálát ünnepeljük a feltámadásával együtt**, amíg el nem jön. Most azonban mi vagyunk az ő tanítványai és sokszor mi állunk értetlenkedve, akár személyes megpróbáltatásainak előtt, akár mások szenvedése, halála előtt, és az emberi gyűlölet megnyilvánulása előtt.

Tanácsstalanok vagyunk, de éppen Jézus mutatja meg és nyilvánítja aki, hogy magában Istenben a teljes Szentháromságban van helye az önátadásnak, a lemondásnak, a teljes szeretetnek. Isten szenvedésmentes? Igen! Képes a szenvedésre? Igen!

Jézus ezt a titkot tárja fel apostolainak és nekünk is erre kell ráállni és papként is napról napra előre haladni a szenvedés megértésében, amely nem más mint a legnagyobb szeretetnek a befogadásra és továbbadása. Ez már a haladóknak szól: a Messiás személyének, teljes létének a megismerése és ami emberi létünk értelmének a helyes felfogása és megvalósítása!

3. elmélkedés

Abban az időben Jézus ezeket mondta tanítványainak: „Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy az okosak és a bölcsék elől elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad. Igen, Atyám, így tetszett neked. Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja. Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,25–30)

Jézus nyilvános működése során Isten országának titkait tárta fel tanítványai és hallgatói előtt. Az Atya képviselőjeként van előttünk, aki minden ember teremtője, és Fiában szeretné magához vonni az egész emberiséget. Teremtényeit gyermekeinek tekinti, és a bűn által megsebzett emberi természet gyógyítására küldte el Fiát a világba, akinek szava mindenkihez szól, de végső soron azok képesek befogadni, akik kicsinyek, és tudatosan élnek úgy, mint a gyermekek, akik mindent az Atyától várnak, szeretetük és bizalmuk azonban kitágul, és bepillantást nyernek Isten titokzatos belső világába is. **A pap életének is ez a súlypontja.** Bár kiemelt helyen van, s tulajdonképpen még elismerésre is számot tarthat, de Jézus példájára az alázat szellemében kell járnunk, hogy megtaláljuk lelkünk nyugalmát. Ő maga mondta, hogy „szelíd vagyok és alázatos szívű” (Mt 11,29). A kiválasztottak élete Jézust öröme hangolja, és felujjong a Szentlélekben. A tanítványok akkor teljesítik a Mester kérését, ha magukra veszik az ő igáját, és tanulnak tőle. Ki a bölcs? Ki az okos?

Jézus személyében az igazán értékesek a kicsinyek, és a titkokat, az „ezeket” kinyilvánítja az egyszerű, derűs szívű alázatosaknak. Legyen meg bennünk a csendes hűség magatartása, mely helytáll a nem látványos pillanatokban is, és mindenben Jézustól, az örök főpaptól kéri a segítséget. Vajon milyen titkokat értettünk meg eddigi szolgálatunk során, amely megfelel az Atya elvárásának? Mennyire tudtuk Jézus magatartását, az emberekhez való hozzáállását megvalósítani, mely nem az emberek, hanem Jézus elismerését váltaná ki olyannyira, hogy miattunk dicséri az Atyát?

4. elmélkedés

Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen. Hiszen hallottátok, hogy azt mondtam: Elmegyek, de visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek, örülnétek, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam. Előre megmondtam nektek, mielőtt megtörtént volna, hogy ha majd bekövetkezik, higgyetek. Már nem beszélek soká nektek, mert közeleg a világ fejedelme. Rajtam nincs hatalma. De a világ így tudja meg, hogy szeretem az Atyát, és végbeviszem, amivel az Atya megbízott. (Jn 14,27–31)

Jézus, ahogyan ezt megjövendölték róla, a béke fejedelme. Az utolsó vacsorán, amikor önmagát nyújtja apostolainak, egyúttal nyilvánvalóvá teszi távozását is, de megígéri visszajövetelét. **Hozzánk intézi szavait**, de az Atyához fordítja gondolatait. Valami olyan ajándékot ad, amire a világ képtelen, s nemcsak azért, mert háború dúl a közelünkben, hanem azért is, mert a belső megnyugvást és azt, hogy minden a helyén van, csak az tudja nyújtani, aki maga a béke.

Éppen ezért voltaképpen semmilyen megpróbáltatás nem érhet bennünket váratlanul, ezt ugyanis Jézus megígérte: „*Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa*”, de „*boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket*” (vö. Mt 5,9–10). Nincs ok tehát a nyugtalanságra, Jézus megígérte, hogy visszajön, s ekkor ismét bepillantást enged a Szentháromság belső életébe, amikor kijelenti: „*Az Atya nagyobb nálam*”. Majd újra bátorít minket: „*Előre megmondtam nektek, mielőtt megtörtént volna (tudniillik a szenvedést), hogyha majd bekövetkezik, higgyetek*”. Ezután kinyilvánítja, hogy a világ fejedelmének nincs rajta hatalma.

A jelen az üdvösség történetének nagy pillanata, mert folyamatosan a Messiás várásában élünk. A Megváltó érkezik, és vállal mindent, ami bennünket ér, magára vesz mindent, amik vagyunk. Ez már az ő áldozatának a kezdete. Titokzatos módon így mutatja meg, hogy szereti Atyját. A mi hivatásunk is ehhez az áldozathoz kapcsolódik, és bennünk is Jézus szereti az Atyát. Éljük át azt a belső békét, amelyet az Úr adott megtestesülésével és keresztdozatával.